

Arrest

nr. 144 407 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, van 15 september 2014 houdende afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 mei 2012 dient de verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 12 juli 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 juli 2012 wordt jegens de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker getroffen. Deze beslissing wordt aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13*quinquies*, op de door haar gekozen woonplaats ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven van 27 juli 2012.

Op 17 april 2013 dient de verzoekster samen met haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 maart 2014 wordt de voornoemde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

Op 5 maart 2014 wordt eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar getroffen. De beslissing van 5 maart 2014 wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 128 662 van 3 september 2014.

Op 30 april 2014 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 12 juni 2014.

Op 15 september 2014 treft de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13, ter kennis gebracht op 8 oktober 2014.

Nog op 15 september 2014 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Dit is de thans bestreden beslissing.

De bestreden beslissing werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13^{sexies}, ter kennis gebracht op 8 oktober 2014 en zij luidt als volgt:

"INREISVERBOD

De mevrouw

Naam + voornaam: T(...), N(...)

(...)nationaliteit: Armenië

Wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26.07.2012, ter kennis gegeven op 31.07.2012. Betrokkene vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten en toont ook niet aan dat ze stappen onderneemt om haar vertrek voor te bereiden."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat met huidig arrest geen kosten worden opgelegd en niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Over het voorwerp van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/69, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de beslissing te vermelden waartegen het beroep gericht is.

Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging die door de Raad eventueel kan worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding (R. STEVENS, Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, 2.procesverloop, in J. DUJARDIN, I. OPDEBEEK, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE (ed.), Administratieve Rechtsbibliotheek (algemene reeks nr. 10), Brugge, Die Keure, 2007, 56).

De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127 436).

De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is inquisitoriaal. Om uit te maken welke overheids-handelingen een verzoeker definitief uit het rechtsverkeer beoogt te doen verdwijnen, moet de Raad niet enkel acht slaan op het voorwerp aangeduid in het verzoekschrift, maar kan hij ook nagaan welk resultaat de verzoekende partij beoogt te bereiken. Bij dat nazicht kunnen als relevante gegevens in aanmerking worden genomen: het belang waarop de verzoekende partij zich beroept, alsook en vooral de middelen die zij aanvoert, met name namelijk de vraag op welke rechtshandeling zij zinvol betrokken kunnen worden (cf. RvS 29 september 2003, nr. 123.578).

In casu heeft de verzoekster het voorwerp van het beroep onderaan pagina 1 van het onderliggende verzoekschrift als volgt omschreven: “*de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Toegang en Verblijf, Dienst Humanitaire Regularisaties aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod dd. 15.9.2014 aan verzoekende partij betekend op 8.10.2014.*”

In de verdere uiteenzetting van het verzoekschrift omschrijft de verzoekster haar procesbelang als volgt: “*Verzoekster heeft op datum van 8.10.2014 een bijlage 13 sexes ontvangen. Tegen de beslissing van 15.9.2014 (bijlage 13 sexes) wordt een beroep ingesteld omwille van de grieven en het onrecht aan betrokkenen aangedaan door de bestreden beslissing.*”

In het *petitum* wordt gevraagd het verzoekschrift ontvankelijk en gegrond te verklaren en “*bijgevolg de bestreden beslissing te willen vernietigen*”.

Bij het verzoekschrift voegt de verzoekster enkel een afschrift van de beslissing van 15 september 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor twee jaar (bijlage 13sexies).

Waar de verzoekster het voorwerp van het beroep omschrijft als zijnde een “*bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod*” dient te worden vastgesteld uit het bijgevoegde afschrift van de bestreden akte blijkt dat het enkel om een inreisverbod gaat, aan de verzoekster ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 13sexies (nieuw model zoals voorzien bij artikel 110terdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 12 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). Bij de toelichtingen omtrent het procesbelang, is enkel sprake van een “bijlage 13sexies” als zijnde de bestreden beslissing en ook in de uiteenzettingen van het enige middel wordt enkel geargumenteed betreffende de beslissing houdende de afgifte van een inreisverbod voor twee jaar. Uit het verzoekschrift blijkt dan ook niet dat de verzoekster zich tevens richt tegen de bij afzonderlijke bijlage 13 betekende beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting wordt deze kwestie aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De advocaat van de verzoekster bevestigt dat enkel beroep werd ingediend tegen het inreisverbod van 15 september 2014.

De advocaat van de verweerder geeft hierop te kennen dat de in de nota met opmerkingen opgeworpen excepties aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten vervallen.

De Raad stelt dan ook vast dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekster zich middels het voorliggende annulatieberoep enkel richt tegen de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 15 september 2014 (bijlage 13sexies) en dat niet blijkt dat het beroep tevens betrekking zou hebben op de op diezelfde datum genomen beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Nu enkel een beroep voorligt tegen de beslissing van 15 september 2014 tot afgifte van een inreisverbod, stelt de Raad samen met de verweerder vast dat de excepties die ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten werden aangevoerd, zonder voorwerp zijn.

4. Onderzoek van het beroep

In het verzoekschrift voert de verzoekster een enig middel aan, waarin zij de schending opwerpt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel alsook van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekster zich eveneens beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht.

4.1. Na een louter rechtstheoretische toelichting betreffende de aangehaalde bepalingen en beginselen – en van de hoorplicht – verstrekt de verzoekster de volgende toelichting bij het middel:

“In casu is de bestreden beslissing van 15.9.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKSTER

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd aan verzoekster.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van twee jaar ‘omdat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven’. Waarom direct gekozen werd voor een termijn van twee jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 31.7.2012.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van twee jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van twee jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor st de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 2 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

4.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-6/11 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een beslissing houdende inreisverbod werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste en enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd. Tevens zou de duur van het inreisverbod dienen te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verzoekende partij haar betoog mist feitelijke en juridische grondslag.

Verweerder wijst erop dat blijkens de bestreden beslissing een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 §1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet. Dit artikel stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...).”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van twee jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26.07.2012, ter kennis gegeven op 31.07.2012.

Betrokkene vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten en toont ook niet aan dat ze stappen onderneemt om haar vertrek voor te bereiden” (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van twee jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij. De gemachtigde van de Staatssecretaris gaat daarbij in op de individuele elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerken.

Verzoekende partij gaat ook niet in op deze concrete motieven, die zij geheel onbesproken laat.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gewezen op het feit dat een inreisverbod wordt opgelegd, omdat de verzoekende partij heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 31.7.2012 werd betekend, terwijl de termijn van het inreisverbod op twee jaar werd bepaald, omdat de verzoekende partij inmiddels zelfs nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat niet zou zijn gemotiveerd nopens de opgelegde termijn van het inreisverbod.

Deze motivering is bovendien in overeenstemming met Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin wordt gestipuleerd: “(...) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt verwezen naar het feit dat er sprake is van een niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook wel degelijk een relevante factor bij de beoordeling van de termijn van het inreisverbod. De motivering van de bestreden beslissing is conform aan de ratio van de Europese wetgever.

Verzoekende partij werpt verder op dat een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu ver te zoeken zou zijn en bestempelt de opgelegde sanctie als disproportioneel. Ook deze kritiek snijdt geen hout. Zoals hierboven uiteengezet wordt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris louter de wettelijke voorschriften gevolgd. Wanneer niet aan een terugkeerverplichting voldaan wordt, koppelt de Vreemdelingenwet hier uitdrukkelijk een inreisverbod aan vast. Terwijl het, gelet op de concrete en individuele motivering van de termijn van het inreisverbod, geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te beslissen dat een inreisverbod van twee jaar dient te worden opgelegd.

Voorts voert verzoekende partij aan dat de motivering van het inreisverbod des te belangrijker is aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Zoals hierboven aangetoond werd het inreisverbod wel degelijk afdoende gemotiveerd. Ten overvloede laat verweerder gelden dat het inherent is aan een inreisverbod dat de werking ervan de hele Schengenzone beslaat.

In zoverre de verzoekende partij in haar enig middel nog laat uitschijnen dat het betekenen van een inreisverbod voor de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een mogelijkheid zou zijn, laat verweerder gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geenszins sprake is van een loutere mogelijkheid om al dan niet een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

De gemachtigde van de Staatssecretaris besloot geheel terecht dat een inreisverbod aan verweerder moest worden opgelegd, nadat werd vastgesteld dat de verzoekende partij had nagelaten vrijwillig gevolg te geven aan de op haar rustende terugkeerverplichting. Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vervolgens afdoende werd gemotiveerd om welke reden een termijn van twee jaar werd opgelegd.

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij laat uitschijnen dat op quasi automatische wijze een termijn van twee jaar werd opgelegd.

Zie ook:

“Verzoeker betoogt dat het inreisverbod stereotiep is gemotiveerd en dat de termijn van drie jaar op automatische wijze is opgelegd.

Uit de eenvoudige lezing van het inreisverbod blijkt dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 oktober 2012, hem betekend op 22 november 2012. Bovendien wordt de maximumtermijn van drie jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven omdat verzoeker na het betekenen van het bevel, nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Verzoeker heeft daarenboven een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend op 28 januari 2013. Verzoeker die niet betwist dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend op 22 november 2012 kan bezwaarlijk stellen dat het motief stereotiep is

gemotiveerd. Ook de termijn van drie jaar wordt, anders dan verzoeker voorhoudt, wel degelijk verantwoord door het motief dat verzoeker nog geen stappen heeft ondernomen om het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten maar integendeel hij heeft nog op 28 januari 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend.

[...]

Uit de bespreking hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat aan verzoeker een inreisverbod dient te worden opgelegd van drie jaar aangezien hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 oktober 2012 en geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoeker eveneens geschonden acht, legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.” (R.v.V. nr. 124 287 van 21 mei 2014) (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds zou dienen te motiveren waarom welke termijn werd opgelegd bij het nemen van een inreisverbod. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ter discussie staat. Verweerder verwijst naar recente rechtspraak in die zin:

“4.3.2.3. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering die ten grondslag ligt aan het inreisverbod voor drie jaar dat hem wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Verzoeker geeft aan dat niet wordt verduidelijkt waarom er direct voor wordt gekozen om de maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering niet betwist waarbij wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. De Raad merkt verder op dat verzoeker volledig in gebreke blijft om enig gegeven betreffende zijn concrete situatie te duiden dat ten onrechte door verweerder niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat in zijn situatie het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar verweerder opteert voor de maximale termijn van drie jaar. Verzoeker duidt op geen enkele manier waarom het opgelegde inreisverbod in zijn concrete situatie als disproportioneel dient te worden beschouwd. Een algemene stelling in deze zin kan niet volstaan. In deze zin blijkt ook niet het belang dat verzoeker heeft bij dit middel. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Gelet op hetgeen voorafgaat en het gegeven dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval – als dusdanig ook geen uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt, kan evenmin een schending van de formele motiveringsplicht worden aangenomen. Er blijkt – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit verzoeker citeert.” (R.v.V. nr. 113 381 dd. 06.11.2013, <http://www.rvv-cce.be>).

Zie ook:

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

En:

“Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot

verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr.105.706 van 19 november 2012)

De verzoekende partij, die zich beperkt tot een theoretisch betoog en niet aanduidt met welke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat verzoekende partij in de uiteenzetting van het enig middel niet is ingegaan op de voorgehouden schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet – naar behoren – worden toegelicht, naar het oordeel van de verweerder om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3. De verzoekster voert onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de genoemde wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden vermeld. De gemachtigde specificeert dat een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd daar niet is voldaan aan de terugkeerverplichting nu de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 juli 2012 en ter kennis gebracht op 31 juli 2012, dat zij niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoonde stappen te ondernemen om haar vertrek voor te bereiden. Aldus dient te worden vastgesteld dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden opgenomen die de beslissing houdende inreisverbod van twee jaar gronden. De bestreden beslissing is aldus formeel gemotiveerd en komt hiermee tegemoet aan het bepaalde in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. De verzoekster voert in wezen aan dat de motivering omtrent de bij het bestreden inreisverbod opgelegde geldingstermijn van twee jaar *in casu* niet afdoende is. Zij wijst er op dat de duur van het inreisverbod, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, terwijl in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet waarom in het geval van de verzoekster een termijn van twee jaar wordt opgelegd en terwijl geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden van de verzoekster blijkt.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen het belang bij de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in vraag stelt, dient te worden opgemerkt dat uit het betoog van de verweerder niet blijkt om welke redenen de verzoekster geen belang zou hebben bij de aangevoerde schending van artikel 3 van deze wet. Deze bepaling legt het bestuur immers niet enkel op in de akte te voorzien in de nodige juridische en feitelijke overwegingen, maar ook dat de geboden motivering afdoende dient te zijn. De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de uitdrukkelijke motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het begrip “afdoende” impliceert voorts dat er een concrete motivering wordt geboden in het licht van de gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352). Opdat de motivering afdoende is, dient ze evenredig met het belang van de beslissing te zijn en dient de motivering de beslissing te verantwoorden, te dragen. De draagkrachtvereiste impliceert dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig is. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoekster bij het aanvoeren van deze schending geen belang zou hebben louter om redenen dat uit haar betoog blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissing betreft een inreisverbod dat werd afgeleverd in toepassing van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Artikel 1 van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Aldus blijkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod, dit is de termijn gedurende dewelke de toegang tot het verblijf op het grondgebied van de Schengenlidstaten wordt verboden, een onlosmakelijk onderdeel uitmaakt van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Er kan geen inreisverbod worden opgelegd zonder de geldingstermijn ervan te preciseren.

De verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat voor het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° stelt dat een inreisverbod wordt opgelegd van ‘maximum’ drie jaar indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het eerste lid van dezelfde paragraaf vereist dat voor de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de

specifieke omstandigheden eigen aan het geval. De gemachtigde beschikt dan ook onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid om de termijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het dat de geldingstermijn bij de loutere vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan niet meer maar wel minder dan drie jaar kan bedragen ('maximum' drie jaar).

In casu is het voorliggende inreisverbod, met een geldingstermijn van twee jaar, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26.07.2012, ter kennis gegeven op 31.07.2012. Betrokkene vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten en toont ook niet aan dat hij stappen onderneemt om zijn vertrek voor te bereiden."

Uit deze motivering blijkt dat éénzelfde feitelijke motivering wordt geboden die wordt gehanteerd zowel ter verantwoording van het opleggen van het inreisverbod als ter verantwoording van de geldingstermijn van twee jaar. De gemachtigde stelt immers vast dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting nu geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 31 juli 2012, dat de verzoekster niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en dat zij ook niet aantoonde stappen te ondernemen om haar vertrek voor te bereiden. Op zicht van de motieven van de bestreden akte kan niet worden opgemaakt welke van deze feitelijke vaststellingen worden gehanteerd als grond voor het opleggen van het inreisverbod dan wel als grond om in verzoeksters geval te opteren voor een geldingstermijn van twee jaar. De verschillende vaststellingen vormen één geheel en zijn alle samen terug te brengen op het gegeven dat de verzoekster geen gevolg gaf aan de terugkeerverplichting die haar werd opgelegd middels het op 31 juli 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten. De vermelding dat de verzoekster geen stappen ondernam om te vertrekken en dat zij niet aantoonde haar vertrek voor te bereiden, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat ze geen gevolg gaf aan het genoemde bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze motivering dat de verzoekster niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, wordt aldus aangewend om zowel de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als de beslissing tot het opleggen van een termijn van twee jaar, te schragen. Aldus blijkt geenszins een afzonderlijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, wordt geopteerd voor een geldingstermijn van twee jaar (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Hierbij moet worden geduïd dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, niets afdoet aan de beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde om de geledingstermijn van het inreisverbod aan te passen aan de specifieke omstandigheden van het geval. Aangezien de gemachtigde een keuzemogelijkheid heeft met betrekking tot de geldingstermijn van het inreisverbod, is alleszins een afdoende motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod vereist (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Het hanteren van eenzelfde feitelijke motivering om de geldingstermijn van het op te leggen inreisverbod te bepalen op twee jaar als om de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod zelf te schragen, getuigt van een zekere vorm van automatisme in hoofd van de gemachtigde en laat alleszins niet toe na te gaan of op concrete wijze rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval om *in casu* een geldingstermijn van twee jaar te voorzien.

Het gegeven dat *in casu* werd voorzien in een geldingstermijn die minder is dan de wettelijk voorziene maximumtermijn ter zake, doet geen afbreuk aan de plicht die rust op de gemachtigde om op duidelijke wijze de feitelijke overwegingen kenbaar te maken die hem ertoe brengen om deze of gene geldingstermijn te bepalen. Hoewel de motiveringsplicht die ter zake rust op de gemachtigde enkel een positieve motivering vereist en zij dus niet zover gaat dat specifiek moet worden aangeven waarom de gemachtigde niet kiest voor een andere, nog minder lange of juist langere termijn, moet uit de bestreden akte wel blijken welke omstandigheden concreet nopen tot het opleggen van een welbepaalde geldingstermijn. Het is net op dit laatste punt dat de gemachtigde *in casu* in gebreke blijft.

De vraag of het in de gegeven omstandigheden, al dan niet redelijk is om te voorzien in een inreisverbod van twee jaar, kan door de Raad niet worden beantwoord. Deze kritiek betreft de materiële motiveringsplicht. Deze materiële motiveringsplicht is thans echter niet aan de orde daar *in casu* afdoende motieven ontbreken met betrekking tot de in het bestreden inreisverbod opgelegde geldingsduur van twee jaar, zodat ook niet kan worden nagegaan of deze of gene inhoudelijke beoordeling redelijk of deugdelijk is. Het komt de Raad, bij gebrek aan motieven in de bestreden

beslissing ter zake, dan ook niet toe zich in de plaats te stellen van het bestuur door zelf de afweging van de omstandigheden eigen aan het geval te maken en door zelf een redelijkheidstoets door te voeren aan de hand van de voorliggende gegevens.

De Raad stelt vast dat in de thans bestreden beslissing elk spoor ontbreekt van enige motivering waaruit blijkt dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval. De geboden motivering dat de verzoekster haar terugkeer niet voorbereidt, voegt in wezen niets nieuws toe aan en betreft een parafrasering van de vaststelling dat zij niet aan de terugkeerverplichting voldeed. Er dient verder te worden opgemerkt dat het bepaalde in artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet niet enkel een onderzoek, maar ook een motivering vereist omtrent de duur van het inreisverbod in het licht van de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Bij gebrek aan motivering ter zake kan de Raad niet nagaan of de opgelegde termijn in redelijkheid is verantwoord. De Raad is dan ook van oordeel dat niet afdoende is gemotiveerd waarom werd gekozen voor een inreisverbod met een geldingstermijn van twee jaar.

De opmerkingen van de verweerder en de rechtspraak waarnaar hij verwijst - rechtspraak die niet bindend is en waarvan niet blijkt dat daaraan identieke gemotiveerde beslissingen ten grondslag lagen - doen aan deze vaststelling geen afbreuk. Het verweer dat de verzoekster niet aangeeft met welke specifieke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, betreft de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht die hier echter niet onderzocht kunnen worden aangezien blijkt dat ter zake geen afdoende motivering is geboden. De verweerder kan, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet worden gevolgd waar hij meent dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat de termijn van het inreisverbod op twee jaar wordt bepaald omdat de verzoekster na het bevel van 26 juli 2012 geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Het verweer dat rekening kan gehouden worden met het gegeven dat reeds meerdere malen geen gevolg werd gegeven aan een terugkeerbesluit, is niet dienstig daar in de bestreden beslissing slechts sprake is van één terugkeerbesluit (bevel) waaraan door de verzoekster geen gevolg werd gegeven. Waar de verweerder nog poneert dat de gemachtigde ingaat op de individuele elementen die de situatie van de verzoekster kenmerken, kan de Raad om de *supra* aangehaalde redenen niet volgen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangenomen.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Hoewel het niet betwist is dat de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting haar opgelegd bij bevel van 26 juli 2012 en in dergelijk geval in principe een verplichting geldt om een inreisverbod op te leggen, dient te worden opgemerkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod gelet op de aard van deze maatregel en gelet op het bepaalde in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet niet kan worden afgesplitst van de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod zelve. De bestreden beslissing dient dan ook in zijn geheel te worden vernietigd. Een verder onderzoek van de overige aangevoerde schendingen dringt zich niet op.

5. Korte debatten

De verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, 15 september 2014 houdende de afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE